

Spørgsmålet om bøn

Lyttede Gud virkelig, når Xóchitl bad?

Xóchitl Bott Rivera
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Xóchitl lå i sin køjeseng og kiggede op på sengen over hende. Hendes familie havde netop bedt familiebøn, og nu var det tid til at sove. Hun havde endnu ikke bedt sin egen bøn før sengetid.

Hun spekulerede på: *Hvorfor skal vi bede?* Hendes familie sagde altid de samme ting, som at takke Gud og bede ham om at drømme sødt. Blev deres bønner virkelig besvaret? Nogle gange havde hun alligevel mareridt. Hvad ville der ske, hvis hun holdt op med at bede? Hun var klar til at afprøve sin nye idé, og hun vendte sig om på siden og faldt i søvn.

I de næste par dage bad Xóchitl ikke. Så blev dagene til uger. Der var ikke rigtig noget, der ændrede sig. Hun følte sig ikke anderledes til mode.

Hun gjorde resten af skoleåret færdigt, og snart var det sommer. Xóchitl havde det sjovt med at gå til svømmeundervisning og lege med sine hunde. Hun så sine fætre og kusiner til en stor familiesammenkomst.

Hver aften deltog hun i familiebønnen. Men hun bad stadig ikke selv.

Snart ville sommeren slutte, og Xóchitl begyndte at gøre sig klar til skolen. Men hun glædede sig slet ikke. Nogle dage før skolen begyndte, mødte hun sin nye lærer, fandt sit skab og fik en ny rygsæk. Hver gang hun tænkte på at skulle i skole, følte hun sig dårlig tilpas. Følelsen blev værre dag for dag.

En aften lå hun vågen i sin seng og tænkte på skolen. *Jeg vil ikke gå i skole. Det er skræmmende,* tænkte hun. Så huskede hun, hvad hendes forældre havde lært hende om bøn. De sagde, at hun kunne bede overalt, og at hun kunne bede om hjælp og trøst.

Xóchitl lagde sig på knæ ved siden af sin seng og tog en dyb indånding. For første gang i månedsvis, bad hun sin egen bøn. Hun bad også til vor himmelske Fader. Hun takkede ham og bad ham om dejlige drømme, ligesom de gjorde i familiebønnen. Da hun var færdig, følte hun ikke meget anderledes indeni.

Næste aften prøvede hun igen. Og igen. Hun bad vor himmelske Fader om at velsigne profeten og sin familie. Snart fortalte hun ham om sine følelser, og hvilke forhåbninger hun havde til sin nye skole.

»Vor himmelske Fader,« sagde hun en aften, »jeg er så nervøs for skolen. Jeg kan ikke sove. Kan du hjælpe mig, så jeg ikke længere er så bange?« Hun følte en stærk fred favne hende, næsten som et varmt tæppe. Straks vidste hun, at det var Helligånden.

Det er derfor, vi beder, tænkte hun. For at føle vor himmelske Faders kærlighed. Det var en fantastisk følelse. I alle de måneder, hvor hun ikke havde bedt, var hun gået glip af den følelse.

Xóchitl smilede. Hun var stadig nervøs for at begynde i skole, men hun følte sig meget stærkere, fordi hun vidste, at Gud kunne trøste hende. Hun kunne faktisk bede om trøst, når som helst, hvor som helst, fordi Gud lyttede faktisk. ●

»Gud hører og besvarer sine børns bønner.«

Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv Apostles Kvorum, »Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 70.